

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Společenství vlastníků Národní třída 41, Hodonín**, se sídlem Národní třída 3592/41, Hodonín, zastoupen JUDr. Filipem Josefem, advokátem se sídlem Velkomoravská 378/1, Hodonín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.12.2015, č.j. JMK 157831/2015, sp. zn. S-JMK 130087/2015/OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.12.2015, č.j. JMK 157831/2015, sp. zn. S-JMK 130087/2015/OÚPSŘ, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti usnesení Městského úřadu Hodonín (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 10.8.2015, č.j. MUHOCJ 61386/2015.Fo.ÚŘUS.Zast, sp. zn. MUHO 3747/2015 OSÚ, o zastavení územního řízení o umístění stavby „Dočasné uzavření vstupu do prostoru obytného domu Hodonín, Národní třída 3592/41“ na pozemcích parc. č. st. 260/1, parc. č. st. 260/2 a parc. č. st. 260/3 v k.ú. Hodonín. Prvostupňové rozhodnutí žalovaný změnil tak, že se označení pozemků parc. č. st. 260/2 a parc. č. st. 260/3 v k.ú. Hodonín v celém prvostupňovém rozhodnutí nahrazují pozemkem parc. č. st. 260/1 v k.ú. Hodonín. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Závěry žalovaného, jakož i prvostupňového orgánu, nyní žalobce napadá podanou žalobou.

I. Podstata věci

Žalobce dne 28.1.2015 podal k prvostupňovému orgánu žádost o územní souhlas ke stavbě označené jako „Dočasné uzavření vstupu do prostoru obytného domu, Hodonín, Národní třída 3592/41“ na pozemku parc. č. st. 260/1 (zastavěná plocha a nádvoří), 260/2 a 260/3 v k.ú. Hodonín. Prvostupňový orgán s ohledem na skutečnost, že předmětná žádost nesplňovala zákonem stanovené podmínky pro vydání územního souhlasu podle § 96 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), usnesením ze dne 17.3.2015, č.j. MUHOCJ 20188/2015.Fo.S-St.PrÚŘ, sp. zn. MUHO 3747/2015 OSÚ, rozhodl podle § 96 odst. 5 stavebního zákona o provedení územního řízení. Usnesením ze dne 18.3.2015, č.j. MUHOCJ 20451/2015.Fo.ÚŘUS.Přer, sp. zn. MUHO 3474/2015 OSÚ, prvostupňový orgán územní řízení o umístění stavby přerušil a vyzval žalobce k odstranění nedostatků žádosti, k čemuž žalobci určil lhůtu a poučil jej o následcích nevyhovění této výzvy. Žalobce výzvě nevyhověl, a proto prvostupňový orgán územní řízení zastavil. Žalovaný jeho závěr potvrdil.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že předmětná stavba, která je oplocením resp. pletivem, územnímu rozhodování o umístění stavby nepodléhá. Pokud žalobce podal žádost o vydání územního souhlasu, učinil tak v rámci jiného, stejným správním orgánem vedeného a téhož objektu se týkajícího řízení o odstranění stavby; žalobce tak učinil proto, že bylo zřejmé, že bez tohoto úkonu se ochrany svého majetku (prostoru v rámci budovy) nedomůže. Žalobce k tomu dodává, že i v případě, že by oplocení rozhodování o umístění stavby podléhalo, jednalo by se o umístění pouze v režimu územního souhlasu.

Žalobce dále namítá, že správní orgán na jednu stranu požadoval doplnění podání, na jehož základě by mohl rozhodnout o umístění stavby, na druhou stranu však žalobci nařídil oplocení odstranit.

Podle žalobce předmětné oplocení nepodléhá územnímu rozhodnutí ani ve formě územního souhlasu též proto, že k upevnění oplocení došlo uvnitř budovy. Proto je nadbytečné, aby správní orgán požadoval technický popis záměru, konkrétně toho, jak bude tento záměr realizován, nadto pracovník stavebního úřadu i jeho vedoucí byli na místě samém a stav věci je jim dobře znám. Dále žalobce uvádí, že i zakreslování do katastrální mapy či vliv pletiva na okolní nemovitosti, pokud je stavba prováděna uvnitř budovy, jsou požadavky nadbytečnými. Nedůvodný je též dle žalobce požadavek na stanovisko vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury, když k žádnému zásahu v tomto směru nedochází ani docházet nemůže. Žalobce dodává, že oplocení je jednak preventivním opatřením proti dalším škodám popřípadě ohrožení zdraví a života osob, nadto i provizorním řešením zamezujícím vstupu do prostoru budovy, než budou škody v tomto prostoru zapříčiněné městem Hodonín opraveny. V předmětném prostoru je z důvodu provedených sond nestabilní podlaha a hrozí možnost úrazu.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je nesprávné z důvodu nepřislušnosti žalovaného hodnotit otázku existence či neexistence pozemní komunikace na pozemku parc. č. st. 260/2. Nadto žalobce upozorňuje, že rozhodnutí ze dne 28.1.2014, č.j. 821/IaD/02/Šu, o zařazení pozemní komunikace „chodník v průchodu domu Národní třída 41, Hodonín z ulice Národní třída ke kapličky v parku u zimního stadionu“ na části pozemku parc. č. 3600 a na pozemku parc. č. 260/2 v k.ú. Hodonín do kategorie místních komunikací bylo v řízení o obnově zrušeno a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení.

Podle žalobce vydáním rozhodnutí o zastavení řízení o umístění stavby bylo dotčeno vlastnické právo, jakož i právo chránit prostor oficiálně vedený jako místnost č. 01 předmětného bytového domu proti neoprávněnému zásahu třetích osob, a dále právo dostát preventivní povinnosti a zabránit vzniku škod, které by mohly vzniknout průchodem kterékoli třetí osoby.

Žalobce dále doplňuje, že oplocení bylo na základě podnětu Městského úřadu Hodonín a za asistence jeho pracovníků dne 20.5.2015 násilně odstraněno, a to ještě před ukončením územního řízení a řízení o odstranění stavby. Následně byl vydán exekuční příkaz na již odstraněné pletivo. Exekuce tak podle žalobce neprobíhala v souladu se zákonem.

Svoji argumentaci žalobce dále rozhojnil v podané replice. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvostupňové zrušil.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření s podanou žalobou nesouhlasí; žaloba je podle žalovaného nedůvodná. Žalovaný uvádí, že pokud stavební úřad dojde k závěru, že žádost

o územní souhlas nebo vlastní záměr nesplňuje podmínky pro vydání územního souhlasu, usnesením musí rozhodnout o provedení územního řízení. Žádost o územní souhlas se pro tyto účely považuje za žádost o vydání územního rozhodnutí.

Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce brojí proti rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žádosti o vydání územního souhlasu ke stavbě označené jako „Dočasné uzavření vstupu do prostoru obytného domu Hodonín, Národní třída 3592/41“ na pozemku st. parc. č. 260/1, 260/2 a 260/3 v k.ú. Hodonín (dále jen „oplocení“).

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce se žádostí podanou k prvostupňovému orgánu dne 28.1.2015 domáhal vydání územního souhlasu na stavbu oplocení. Prvostupňový orgán usnesením ze dne 17.3.2015, č.j. MUHOCJ 20188/2015.Fo.S-St.PrÚŘ, sp. zn. MUHO 3747/2015 OSÚ, s odkazem na § 96 odst. 5 stavebního zákona rozhodl, že o žádosti bude vedeno územní řízení. Následně žalobce vyzval k doplnění podkladů předmětné žádosti o specifikované doklady nejpozději do 60 dnů od doručení výzvy a poučil jej o následcích nesplnění výzvy. Protože žalobce ani přes výzvu nedostatky žádosti neodstranil, prvostupňový orgán řízení o umístění stavby oplocení zastavil.

Nosnými skutkovými a právními důvody rozhodnutí prvostupňového orgánu a žalovaného je zásadně vymezen předmět přezkumu zdejšího soudu.

Podle § 96 odst. 1 věty první stavebního zákona vydá místo územního rozhodnutí stavební úřad územní souhlas, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Podle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona územní souhlas postačí mj. v případech stavebních záměrů uvedených v § 103 stavebního zákona. S ohledem na § 103 odst. 1 písm. e) bodu 14 stavebního zákona tedy i v případě stavby oplocení.

Podle § 96 odst. 3 stavebního zákona obsahuje žádost o územní souhlas kromě obecných náležitostí údaje o požadovaném záměru a identifikační údaje dotčených pozemků a staveb. K žádosti žadatel připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem; anebo souhlas

podle § 86 odst. 3 stavebního zákona (písm. a/ citovaného ustanovení), souhlasná závazná stanoviska, popřípadě souhlasná rozhodnutí dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě rozhodnutí podle § 169 odst. 3 a 4 stavebního zákona (písm. b/ citovaného ustanovení), stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem (písm. c/ citovaného ustanovení), souhlasy osob, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům nebo stavbám na nich a tyto pozemky mají společnou hranici s pozemkem, na kterém má být záměr uskutečněn; souhlas s navrhovaným záměrem musí být vyznačen na situačním výkresu; souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103 stavebního zákona, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m (písm. d/ citovaného ustanovení); jednoduchý technický popis záměru s příslušnými výkresy (písm. e/ citovaného ustanovení).

Podle § 96 odst. 5 věty první stavebního zákona dojde-li stavební úřad k závěru, že žádost nebo záměr nesplňuje podmínky pro vydání územního souhlasu, nebo mohou být přímo dotčena práva dalších osob kromě osob uvedených v odstavci 3 písm. d) tohoto ustanovení, ledaže by s tím tyto osoby vyslovily souhlas, rozhodne usnesením o provedení územního řízení; toto usnesení se oznamuje pouze žadateli a nelze se proti němu odvolat.

Z výše citovaných ustanovení stavebního zákona vyplývá, že stavbu oplocení nebylo možné umístit bez příslušného opatření stavebního úřadu. Každé oplocení zásadně vyžaduje, aby byl vydán správní akt, kterým je taková stavba umístěna. V zákonem stanovených případech je pak namísto územního rozhodnutí možné vydat územní souhlas. Umístění oplocení tak rozhodování stavebního úřadu podléhá, přestože stavební zákon následně pro provedení stavby nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení. „V souladu s § 103 odst. 1 písm. e) bodem 14 stavebního zákona nevyžaduje oplocení stavební povolení ani ohlášení. Pro stavbu plotu je však nezbytné získat alespoň územní souhlas (§ 96 odst. 1 a 2 stavebního zákona; v případech popsanych v § 96 odst. 5 stavebního zákona ale proběhne územní řízení, jehož pozitivním výsledkem bude územní rozhodnutí), který nepochybně je opatřením nebo jiným úkonem vyžadovaných stavebním zákonem ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) s.ř.s.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.7.2017, č.j. 2 As 333/2016-79).

Z obsahu správního spisu vyplývá, že z toho důvodu, že žalobce společně s podáním žádosti o územní souhlas nedoložil požadované doklady, postupoval stavební úřad v souladu s § 96 odst. 5 stavebního zákona a provedl územní řízení. V takovém postupu, kdy stavební úřad namísto vydání územního souhlasu přistoupí k územnímu řízení, soud neshledává žádné zkrácení žalobce na jeho právech, a to zvláště za situace, kdy žádost žalobce o vydání územního souhlasu nebyla perfektní; ostatně žalobce v žalobě ani blíže neuvedl, v čem se samotná skutečnost zahájení řízení o vydání územního rozhodnutí negativně projevila v jeho právech.

V této souvislosti neobstojí argument žalobce, že stavba oplocení, o jejíž umístění jde, má být provedena uvnitř budovy, a proto územnímu rozhodování

v širším smyslu vůbec nepodléhá. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, v daném případě se jedná o průchod budovou umožňující osobám přecházet z jedné ulice na druhou, resp. z jednoho veřejného prostranství na jiné. Ostatně žalobce nezpochybňuje, že tomu tak doposud bylo. Skutečnost, zda se na pozemku parc. č. 260/2 v k.ú. Hodonín nachází veřejně přístupná účelová komunikace či nikoli, není v dané věci rozhodná a tato otázka ani nebyla předmětem územního řízení. V tomto ohledu žalobce má možnost případně iniciovat správní řízení ve smyslu § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, o určení právního vztahu, v němž by byla otázka charakteru a existence komunikace posouzena.

Pro posuzovanou věc je tedy podstatné, že v daném místě byla vytvořena bariéra zabraňující vstupu na předmětný pozemek z pozemků sousedních. Pokud jde o doklady ve smyslu výše citovaného § 96 odst. 3 stavebního zákona, tak žalobce je ani přes výzvu prvostupňového orgánu nedoložil. Žalobce v územním řízení pouze odkazoval na územní rozhodnutí o umístění stavby samotného bytového domu s tím, že z tohoto dokumentu vyplývá, že stavba byla povolena a že obsahuje vyjádření všech dotčených orgánů pro ni i pro veškeré stavby uvnitř budovy, a dále na rozhodnutí o užívání stavby a výpis z listu vlastnictví Katastrálního úřadu Hodonín.

Soud tak uzavírá, že na základě výše uvedených listin, které žalobce doložil k výzvě prvostupňového orgánu, nemohla být stavba oplocení umístěna; územní řízení tak bylo zastaveno v souladu se zákonem.

Co se týká námitky, že předmětné oplocení je preventivním opatřením proti škodám a případnému ohrožení zdraví a života osob a současně provizorním řešením zamezujícím vstupu do prostoru budovy do doby, než budou škody v tomto prostoru odstraněny, přičemž žalobce v této souvislosti odkazuje na § 24e odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, soud k tomu dodává, že i v případě, že by se v projednávané věci jednalo o oplocení staveniště, nelze ani takové zařízení umístit bez rozhodnutí či jiného opatření stavebního úřadu. Soud v této souvislosti odkazuje na závěry žalovaného, a sice že žalobce v žádosti neuvedl, jaký stavební záměr, jakým způsobem a na jakou dobu hodlá realizovat. Dále žalovaný upozornil, že rozhoduje-li stavební úřad o umístění dočasné stavby, je jeho povinností stanovit lhůtu pro odstranění stavby, čímž je určena dočasnost stavby, přičemž dočasnost musí být v žádosti konkrétně vymezena, především pokud je územní rozhodnutí současně oprávněním k realizaci takové stavby.

Namítá-li žalobce, že ohledně oplocení se konalo též řízení o odstranění stavby, které mělo být meritorně skončeno dříve, neboť vydání územního rozhodnutí časově předchází rozhodnutí o vydání stavebního povolení, soud k tomu uvádí, že zákonnost rozhodnutí o nařízení odstranění stavby a řízení, jež jeho vydání předcházelo, není předmětem přezkumu soudu v tomto řízení.

Nad rámec žalobních námitek soud považuje za vhodné uvést k věci následující.

Z předložené spisové dokumentace vyplynulo, že prvostupňový orgán oznámením ze dne 19.1.2015, č.j. MUHOCJ 4463/2015.Fo.ODSN.Výzv, sp. zn. MUHO 20918/2014 OSÚ, oznámil žalobci zahájení řízení o odstranění stavby

oplocení, ve kterém žalobce upozornil na možnost podat žádost o dodatečné povolení stavby společně s doklady a podklady jako k žádosti o územní rozhodnutí, které by záměr vyžadoval, přičemž upozornil, že žádost je nutné podat ve lhůtě třiceti dnů od zahájení řízení o odstranění stavby. Dále upozornil, že podá-li vlastník stavby (stavebník) žádost o dodatečné povolení stavby a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o územní rozhodnutí, které by záměr vyžadoval, dnem podání žádosti je zahájeno řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o odstranění stavby se v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona přeruší. Prvostupňový orgán následně rozhodnutím ze dne 7.4.2015, č.j. MUHOCJ 23158/2015.Fo.ODSN.Rozh, sp. zn. MUHO 20918/2014 OSÚ, nařídil odstranění předmětné stavby oplocení, a to s ohledem na skutečnost, že žalobce v určené lhůtě nepodal žádost o dodatečné povolení stavby, které by mohlo územní rozhodnutí v příslušném rozsahu nahradit. Žalovaný jeho závěry v rozhodnutí ze dne 7.9.2015, č.j. JMK 116558/2015, sp. zn. S-JMK 72058/2015/OUPSR, potvrdil.

Z § 129 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 129 odst. 2 stavebního zákona plyne, že stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním. V oznámení o zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Z § 129 odst. 2 ve spojení s § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona dále plyne, že případné dodatečné povolení stavby nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí; k žádosti pak žadatel předkládá podklady předepsané pro žádost o vydání územního rozhodnutí.

Podle zdejšího soudu stavební zákon nepřipouští, aby na tutéž stavbu bylo vedeno územní řízení „mimo“ režim § 129 odst. 2 stavebního zákona a zároveň řízení o odstranění téže stavby, nadto v daném případě zahájené dokonce dříve než předmětné územní řízení.

Prvostupňový orgán proto měl podání žádosti dne 28.1.2015 v rámci řízení o odstranění stavby zohlednit a vyjasnit si se žalobcem, čeho se žalobce podanou žádostí po stavebním úřadu domáhá. Pokud by žádost žalobce nemohla být vnímána jinak, než jako žádost o legalizaci téhož oplocení, které bylo předmětem řízení o odstranění stavby, bylo namístě řízení o odstranění stavby v souladu s § 129 odst. 2 věty čtvrté stavebního zákona přerušit a dále vést řízení o dodatečném povolení stavby v rámci řízení o odstranění stavby; řízení o odstranění stavby přitom nemělo být skončeno dříve, než řízení o žádosti. „V řízení o odstranění stavby není možné vydat rozhodnutí dříve, než bude rozhodnuto o žádosti o dodatečné povolení stavby. To vyplývá především z povinnosti stavebního úřadu přerušit řízení o odstranění stavby, je-li zahájeno řízení o dodatečném povolení stavby: stavební zákon tak neumožňuje vydat v řízení o odstranění stavby rozhodnutí. Ovšem i v případě, kdy stavební úřad

nedostojí své povinnosti a řízení o odstranění stavby nepřeruší, ačkoliv je zahájeno a vedeno řízení o dodatečném povolení stavby, nelze v řízení o odstranění stavby vydat rozhodnutí.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2010, č.j. 1 Ans 9/2009-87).

Přestože řízení o žádosti žalobce o územní souhlas nebylo s odkazem na § 129 odst. 2 stavebního zákona vedeno jako řízení o dodatečné povolení stavby, žalobce požadované doklady, nutné pro legalizaci stavby, nedoložil. Pokud tedy prvostupňový orgán nepostupoval uvedeným způsobem, podle zdejšího soudu tato skutečnost nemůže mít vliv na zákonnost napadeného ani jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí, ale případně až na zákonnost rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Ostatně žalobci nic nebrání podat novou žádost o územní souhlas či územní rozhodnutí a doložit ji potřebnými doklady, pakliže hodlá v daném místě umístit nové oplocení staveniště z důvodu oprav základů bytového domu, jak avizoval u jednání zdejšího soudu.

Pokud jde o žalobní argumentaci týkající se fáze exekuce a odstranění oplocení, k tomu soud uvádí, že ani tato otázka není předmětem přezkumu zdejšího soudu, když napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení územního řízení o umístění stavby. Pokud jde tvrzenou nezákonnost exekuce, při které mělo být oplocení odstraněno, tu měl žalobce možnost uplatnit jiné prostředky ochrany.

Zdejší soud ohledem na shora uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. ledna 2018

David Raus
předseda senátu